

ПРОЛОГ

ПЕРЕДДЕНЬ НОВОГО, 2000 РОКУ

Від тієї ночі чекали трагедій.

Авіатрощ. Падіння ліфтів. Обвалу світових фінансових ринків.
Цифрового апокаліпсису.

Але в салоні відеопрокату «Блокбастер» — у Ліндені, що в штаті Нью-Джерсі, — «проблемі 2000-го» передував звичайнісінький п'ятничний вечір. Стів уже пів року працював на посаді тамтешнього менеджера й мав цю роботу за нехрінове підвищення порівняно з минулою — в закусточній «Тако Белл», де його одяг був постійно пропахлий смаженим м'ясом та жиром і куди біля одинадцятої гучно ввалювалися підліткові компанії, які пиячили, доки він не витурював їх о другій.

А тут зачинялися о десятій — хвилина у хвилину. Та й клієнти були ввічливі — того вечора здебільшого парочки, що прийшли по романтичну комедію або «якусь страшилку».

Тут Стіва не дражнили «піцомордим» через прищавість, не насміхалися з його уніформи й не залишали по всій підлозі розчавлені крихти мексиканського енчирито. Та й підлеглі були ще більш-менш старанні. У вечірню зміну працювала четвірка милих, хоч і бешкетних дівчат — усі старшокласниці, як і підлітки-хулігани з «Тако Белл». Дідько забирай, та кілька років тому він і сам був їхнього віку! Але дівчата чомусь мали його за такого собі «татуса-старпера», і за кілька місяців на цій роботі Стів став щиро співчувати їхнім справжнім батькам.

— Можна мені відлучитися? — спитала Менді, засовуючи касету в салонний відик як гіркий і невиліковний доказ

того, що ніхто не читає наліпок «Будь ласка, перемотайте після перегляду».

Подивившись на чималу чергу й на новеньку, Еллу, яка длубалась на касі поруч нього, Стів роздратовано буркнув:

— За пів години ми зачинимось. Невже не можна потерпіти? Бо потрібно, щоб хтось сів за третю касу.

— Але Сті-і-іві, — канючила Менді, стишуючи голос до шепоту, — у мене ці дні.

Менеджер гучно зітхнув. На уроках сексуального виховання його начебто вчили, що кожнісіньких вихідних «цих днів» у дівчат не буває. Але що тут удієш?

— Я можу її підмінити, — зголосилася Кейті, яка саме входила з холоду — зі сніжинками у волоссі та стосом повернених касет в оберемку: вона спорожнила металевий контейнер, встановлений на автостоянці.

Пай-дівчинка й учениця католицької школи, Кейті була найвідповідальніша з чотирьох, хоча навіть вона завдавала клопоту. Так, усього годину тому йому вже доводилося їм нагадувати, що виходити на автостоянку поодиноці не можна. Жодної, мовляв, самодіяльності — невже це так складно второпати?

— Добре, але хутчіше, — буркнув Стів до Менді. — А куди поділася Кенді?

Спільниця Менді Кенді О'Шонессі була ще однією любителькою того, що в посадових інструкціях «Блокбастер інкорпорейтед» іменувалося «порушеннями категорії А». Хоча салон займав лише півтори тисячі квадратних метрів відкритого простору, вона завжди примудрялася зникнути, постійно огризалася й одного разу крадькома принесла в кімнату відпочинку слабоалкогольні напої. А ще Стіві був переконаний, що саме Кенді підклала в коробку від фільму «101 далматинець» касету з «П'ятницею, 13-е». Ох і мав же він тоді що слухати від тих обурених батьків — мовляв, тепер їхній дитині знадобиться психотерапевт!

«Нашого полку прибуло».

— Здається, я бачила її в дитячому відділі, — єхидно посмінулася Менді, прогулянковим кроком дефілюючи у бік кімнати відпочинку.

Стів похитав головою й, сягнувши повз протикрадіжну систему на вході, вручив клієнтові пластиковий мішечок, повний касет.

Наставав час зачинятися, але ні Кенді, ні Менді не поверталися. Ох, і буде в них розмова на цю тему! Хай начуваються. Це їм так просто не минеться.

Стів поставив Еллу на дверях, проінструктувавши, як відмикати й замикати замок, щоб вийти клієнти могли, а от зайти було зась. «Таке їй до снаги», — подумав він. І, звелівши Кейті зачиняти каси, подався на пошуки двох інших дівчат. Завжди в них як не те, так те. А йому просто кортить забратися звідси й зазирнути до батькового дому на пиво — відсвяткувати ще один прожитий рік, перш ніж старого зморить сон. А тоді, може, додати за стійкою в «Коркіз-теверн», дивлячись по телику, як спускатиметься «куля часу» на Таймз-сквер, і слухаючи, чи не наробить «проблема-2000», про яку в новинах протуркотіли всі вуха, якогось серйозного лиха. На «Вечірку, мов у 1999-му» це не потягне — повік би не чути тієї пісні! — але все ліпше, ніж сидіти самому у своїй сраній квартирі.

Маневруючи між стелажми із касетами й минаючи ново-відкритий відділ із *DVD*-дисками, Стів дістався до кімнати відпочинку, де, як виявилось, стояв страшний дубак.

— Дівчата, трясця вашій матері... — зронив менеджер невідомо до кого, зауваживши, що задні двері відчинені навстіж і крізь них гуляє вітер. Якщо вони там курять, то Бог свідок... Він мільйон разів пояснював, що з міркувань безпеки відчиняти задні двері заборонено. Стів наживе великих неприємностей із керівництвом, якщо хтось...

Аж раптом він заціпенів, побачивши дві пари ніг, що стирчали з-за столика.

Пройнятий жахом, Стів відчув, як хтось хапає його п'ятірнею за волосся й закидає голову. А потім шию обдало якимось дивним холодом.

Відтак він опинився на підлозі, а з горла виривалося огидне булькання. У нього на очах та невідома постать погасила світло. Здавалося, минули коротенька мить і разом із цим ціла вічність, доки двері відчинилися й кімнату затопив яскравий спалах. Звук підліткових теревенів різко увірвався.

Стів силкувався закричати, попередити дівчат про небезпеку, але його тіло скорчилося в судомах, а світ в очах потемнів.

Останнє, що він почув, були крики.

ДЕНЬ ПЕРШИЙ

П'ятнадцять років по тому

РОЗДІЛ 1

ЕЛЛА

Квітень 2015 року

Чекаючи, доки готельний паркувальник забере в неї ключі, Елла приймає пігулку транквілізатора. Їзда Манхеттеном — це завше стрес: шалений вир таксистів-лихачів, поліцейських автівок, що несуться з увімкненими сиренами, та пішоходів, які так і лізуть під колеса, нахабно вискакуючи на проїжджу частину.

«Якого хріна я сюди приперлася?»

Адже минулого разу вона зареклася, що це востаннє. Аж ось до вікна підходить молодик у формі коридорного. Водійка опускає скло.

— Що, зупиняєтеся в нас? — цікавиться юнак, якому немає й тридцяти, і змірює її поглядом.

— Ні, у мене тут зустріч із другом.

Він киває, наче оцінив цей евфемізм. Еге ж, «зустріч із другом»! У такому-то прикиді.

Вислизаючи з машини, Елла тицяє коридорному п'ятірку й помічає, як він розчаровано коситься на банкноту.

«Та годі тобі!». Вона звичайна психотерапевтка, яка заробляє тридцять штук на рік, а не довбана бізнесвумен, чії рахунки сплачує компанія.

Опинившись у мармуровому вестибюлі готелю «Карлайл», Елла рушає просто до бару й, попри всі медичні протипоказання

(а колись, у Велслі, вона прослухала курс фармакології), приймає ще одну блакитну пігулочку.

Зайшовши до кімнати із червоного дерева, вона відчуває, як на неї звертаються чимало очей. Багатий декор імітує старовину, а сивочолий тапер, який витинає Ференца Ліста, силкується вдавати, наче така ось вершина кар'єри не робить із нього невдачу.

Еллі б поговорити. Вона ледве нашкрябує на свою половину оренди й приїжджає до міста, щоб не нарватися на когось із друзів свого нареченого. Або на одного з її поки нечисленних пацієнтів. На пам'ять спадає вранішній сеанс із шістнадцятирічною Лейлою, яка знову порізала собі зап'ястя. Елла й без пояснень розуміє, чому дівчина так чинить.

Обводячи очима присутніх, вона привертає увагу чоловіка в дорогому костюмі, який тримає склянку шотландського віскі. Всі вони п'ють тільки віскі. І люблять про нього базікати: цей — витриманий у спеціальних бочках, той — з особливого регіону. А на додачу до таких теревенів, на лівому підмізинному пальці в них здебільшого біліє незасмагла смужка. Тимчасом як Елла не завдає собі клопоту знімати обручку. Любителям віскі байдуже.

Чоловік усміхається їй.

«Цей годиться».

Еллу незмінно дивує, як легко вона їх знаходить. Коли на ній ця чорна сукня, *Tinder* не потрібен.

І жінка рушає назустріч новому знайомству.

За кілька годин по тому в неї дзвонить телефон. Вона в готельному номері, де тільки й світла, що зі щілини під дверима. Збираючись на гульки, Елла щоразу ставить будильник на п'яту, щоб уникнути ніяковості ранкової розмови.

Але це не будильник — їй телефонують, і вона вибирається з-під Рікової волохатої руки. Цікаво, чи не вигадане це ім'я? На вигляд він справді схожий на Ріка. Хоча сама вона, мабуть, також здалася йому схожою на Кенді — солодку, мов цукерочка,

але шкідливу для здоров'я. Як її колишня подруга, чиє ім'я вона позичила. Елла завше називається їхніми іменами — то Кенді, то Менді, то Кейті — й навіть гадки не має чому.

— Алло, — шепоче вона в слухавку й, підбираючи з підлоги чорну сукню, тихенько шмигає до ванної кімнати. Мармурова підлога холодить їй ступні.

— Елло, перепрошую за такий пізній дзвінок. Це Дейл, — чує вона.

— Містере Стедмен?

Скільки років минуло, а їй і досі несила назвати його на ім'я: адже для своїх наставників ми завше діти. Вони не спілкувалися вже рік — відтоді, як її колишній учитель, а нині директор середньої школи, їхньої альма-матер, влаштував їй зустріч з учнями після scuлштуингу — збройного нападу — в сусідньому містечку.

— Все гаразд? — питає вона, відчуваючи, як у грудях колотиться серце.

«Чому він дзвонить о такій годині? Та невже... невже нарешті його спіймали? Ні, дзвінки серед ночі рідко віщують добрі новини».

— Трапилось дещо жахливе. Я знаю, що забагато прошу, але чи не могла б ти приїхати до лікарні?

«До лікарні? Просто зараз?»

Але, перш ніж вона встигає спитати навіщо, містер Стедмен провадить далі:

— Сталось... Словом, одній з учениць терміново потрібна твоя допомога.

Їй хочеться щось заперечити, знайти якусь відмовку — але не дозволяє сумління. Після всього, що містер Стедмен для неї зробив...

— Так, звісно, — відповідає вона. — Я в місті, у друга. Тож можу підїхати десь за годину.

— Я не став би висмикувати тебе звідти, якби був хтось інший... хто міг би... — Він змовк.

У Елли голова йде обертом. Вона знесилена. І досі напідпитку. Спантеличена. Але бере себе в руки:

— Ви можете пояснити мені, про що йдеться?

У містера Стедмена перехоплює горло:

— У кав'ярні-морозиві, в Ліндені, напали на четвірку дівчат. Вижила тільки одна. І їй потрібен хтось, хто її зрозуміє, хто міг би...

— Вже їду, — каже Елла, даючи відбій, бо знає, що ніхто так не допоможе тій дівчині, як вона.

Бо знає, як-то почувашся, коли з усіх вціліла тільки ти.

РОЗДІЛ 2

Автостоянку університетського шпиталю Роберта Вуда Джонсона покриває весняний туман. За винятком скупчення поліцейських автівок, вона майже порожня. Перед центральним входом походжає якась жінка в хірургічному костюмі, розмовляючи по мобільному телефону.

Припаркувавшись, Елла не відпускає кермо й, опустивши очі на свої оголені молочно-білі ноги, думає, чи не заїхати додому та перевдягнутися у щось пристойніше. Але в голосі містера Стедмена лунала незвична пригніченість — а він зазвичай не людина, а кремій.

Поглянувши у дзеркальце на сонцезахисному козирку, вона проводить пальцем по розмазаних тінях і, вже вилазячи з автівки, вирішує, що її лабутени — це точно занадто. Тож тягнеться назад по спортивну сумку і виймає кросівки, які тримає для фітнес-клубу.

Жінка в хірургічному костюмі досі походжає перед входом, і новоприбула зауважує, як та тихенько прикладає кулака до рота, глибоко затягується й випускає хмарку пари — явно вейпить.

У кожного свої таємниці.

Реєстраторка на вході майже не зважає на Еллін прикид: працюючи в приймальному покої в нічну зміну, вона, мабуть, і не такого надивилася. Один Еллін колишній — студент-медик, який проходив практику у відділенні невідкладної допомоги, свого часу розважав її всілякими історіями: про ляльку Барбі, яку діставали збоченцеві з ануса; про наркошу, який зжер два

власні пальці під час надто сильного приходу; та про будівельника із загнаним у мозок цвяхом, який залишався при пам'яті й міг розмовляти. Тож психотерапевтка, вбрана як повія, мабуть, не входила й до першої десятки чудасій.

Реєстраторка говорить щось у слухавку й махає їй проходити досередини. Деренчливі двері, вібруючи, відчиняються, й Елла потрапляє до просторого приміщення, залитого флуоресцентним світлом, де від завішених блакитними шторами койок долинають гудки й голоси. У дальньому кінці видно містера Стедмена, який розмовляє з групкою білих — трьома поліцейськими у формі й суворого вигляду вусанем, чия теніска туго заправлена в джинси. Схоже на те, що вони з ним про щось сперечаються.

Якусь мить Еллу мимоволі тягне кинутись навтьоки. У пам'яті зринає потік копів, лікарів і соцпрацівників, які на всі лади повторюють одні й ті самі запитання: «Ти роздивилася його? А що ти пам'ятаєш? Він тебе торкався?». На мить вона втуплює очі в підлогу, намагаючись зібратися з силами, але, мигцем зауваживши свої оголені стегна, знову переноситься в оглядову, де її ноги зафіксовані на рогатках гінекологічного крісла.

Після того нападу Елла замкнулася в собі. Лікарняні мозкоправи нічого не досягли, батьки не знали, що вдіяти. А від школи прислали містера Стедмена: не тому, що його вчили працювати з психотравмами, а суто для проформи — замість штатної психологині, яка перебувала в декретній відпустці. Кльового вчителя. Молодого красеня, до якого підлещувалися матері. Але водночас компетентного, серйозного — саме такого, яким хочуть бачити керівника (певне, тому його пізніше й призначили директором школи).

Побачивши Еллу, він злегенька махає їй, не реагуючи на приглушені крики, що долинають із заштореної оглядової біля їхнього гуртика. Звідти з'являється лікар із кислую міною й, хитаючи головою, повідомляє щось п'ятірці чоловіків. Містер Стедмен підбадьорливо бере його за плече, а потім підходить до Елли.

— Дякую, що приїхала, і вибач за зіпсовану ніч, — говорить він, ніяк не коментуючи її вигляду.

Містер Стедмен уводить Еллу в курс справи: після опівночі неповнолітніх працівниць молочної знайшли вбитими в задній кімнаті кав'ярні-морозива. Коли двоє з тих дівчат — рідні сестри — не повернулися з вечірньої зміни й не відповідали на дзвінки та повідомлення, їхня мати забила тривогу. Наразі їй вкололи заспокійливе.

— Але одна із жертв вижила? — Елла й так знає відповідь: адже тому вона й тут.

Містер Стедмен ствердно киває:

— Учениця нашої школи. Вона там не працювала — певне, випадкова відвідувачка, яка, мабуть, завадила вбивці. — Він переводить дух. — Я сподіваюся, що ти її розговориш. Лікарі з поліцейськими нічого не домоглися. Вона... ну ти й сама побачиш. Окружний прокурор звернувся до мене, оскільки...

Докінчувати речення немає потреби, тому що резон очевидний: Еллі після нападу в «Блокбастері» допоміг саме він.

— Але вона відмовляється розмовляти зі мною або з кимось іще й не дозволяє лікарям здійснити огляд. То, може, спробуєш досягти більшого, доки не довелось накачати її заспокійливим?

— Не певна, чи маю я...

— На тебе вся надія. Адже стримувати їх набагато довше я не зможу.

Містер Стедмен поглядом указує на чоловіка в тенісці та джинсах — певне, детектива, якому явно не терпиться поговорити з потерпілою. Адже вбивця розгулює на свободі.

— Як її звати?

— Джессіка Дюваль. Але їй більше до вподоби бути Джесс.

— А де її батьки? Невже вона не розповість нічого навіть їм?

— Наразі Джесс перебуває під опікою. Чому — не знаю. Вона в нашій школі новенька, й інформації ми маємо обмаль.

Перешіптування копів гучнішає, і весь їхній гурт позирає на Еллу. Вона робить глибокий вдих і входить до оглядової.

РОЗДІЛ 3

КЕЛЛЕР

Сара Келлер тягнеться до телефона, який завібрував на приліжковій тумбочці. Два повідомлення о пів на шосту ранку. А втім, вона й так уже годину не спить, відчуваючи, як у животі шалено хвицають дві пари ніжок — от тобі й повечеряла тайською їжею. Усі ці шістдесят хвилин вона слухала, як похропує Боб, і з неспокоєм думала, чи не позначиться народження двійнят на роботі, а отже, й зарплаті. Тоді як чоловік за всі п'ять років шлюбу жодного разу не потерпав від безсоння через тривожні думки: її благовірний був не з таких.

Сара читає повідомлення від боса:

Місцеві потребують допомоги.

Округ Юніон.

Дивно. Зазвичай ФБР утручається в роботу поліції штату, коли йдеться про дещо серйозне — тероризм, кіднепінг абощо, — але для такого агентка Келлер іще порівняно недосвідчена.

Знову дзиччання — чергове повідомлення з посиленням на новинний ресурс. Із замиранням серця вона прочитуськупі подробиці. Масове вбивство в кав'ярні-морозиві в Ліндені, троє загиблих. За попередніми даними, одна жертва вижила.

Сара набирає відповідь:

Зрозуміла. Я потрібна негайно?

Цятки у віконці месенджера блимають довгенько: їй, схоже, пишуть роздратовану відповідь у стилі «ну звісно ж, негайно», — але потім стирають. Пуцящий бос не стане надсилати повідомлень, які набрані зопалу. Ну а Стен Вебб, попри його холодну коректність, як у швейцарських банкірів, пуцящий начальник.

Доки Сара стягує з ліжка свого велетенського — на восьмому місяці — живота, їй зрештою приходиться відповідь:

Так.

Стен завше небагатослівний. Вона набере його з машини.

Прийнявши душ (хоч і ризикована це справа — ступити в піддон, не гепнувшись на підлогу), Келлер надягає костюм для вагітних (один із двох, у які досі влазить). Із кухні долинає якийсь запах. Вона не з тих, хто ладен купитися на бабусині казки про вагітність, але відчуття в неї справді загострені.

Боб уже встав і відмиває в раковині сковорідку, а на кухонному столику стоїть тарілка з яєчнею та бейглом із підсмаженими помідорами. Він уже місяць готує їй за рецептами, що викладені на веб-сайті для майбутніх матерів.

— Даремно ти встав, — каже Сара.

— Якщо моїй Кларисі Старлінг надсилають повідомлення о п'ятій ранку, то я знаю, що треба йти готувати сніданок, бо інакше наші бамбіно підкріпляться хіба що енергетичним батончиком.

Боб відставляє для неї стілець.

— Я маю бігти. Стен велів мені...

— Поду-у-умаєш, велів. От коли Стен носитиме в собі двох малюків — тоді й підганятиме.

Він сідає навпроти дружини. Вигляд у нього пом'ятий, а під очима — мішки.

— О котрій ти вчора повернувся? — запитує Сара.

Боб — звукорежисер на фоностудії, чий робочий день ненормований і залежить від примх музикантів.

— Десь о третій, — відказує він і додає, немовби це щось пояснює: — Хуліганистий полька-бенд.

А може, жартує? У нього часом не розбереш.

— Не треба було вставати — я б сама...

— Ледь не забув: я тут приготував тобі ще дещо.

Боб схоплюється зі стільця й бере з робочої поверхні термос.

— Тільки не кажи, що в ньому смузі для вагітних, про який ти без угаву торочиш? — напружується Сара.

Чоловік водить бровами вгору-вниз.

А коли дружина доїдає бейгл, він допомагає їй підвестися з-за столика.

— Зрозумій: я вагітна, а не каліка, — грайливо докоряє вона.

Боб мовчки опускається навколішки, щоб його лице опинилося на рівні її живота. Дивлячись згори на голий череп чоловіка — купол голови, обрамлений таким собі «віночком» із волосся, який мимоволі надає його власнику іронічного вигляду, — Сара відчуває, як по тілу розливається тепло.

— Нагляньте за матусею, маленькі фебеерівці, — звертається Боб до її живота.

Келлер іще ніколи не пускала в хід своєї табельної зброї, але послухати її чоловіка, то вона весь час полює на серійних убивць.

А втім, сьогодні, може, так і буде.

РОЗДІЛ 4

ЕЛЛА

Вціліла жертва, Джесс Дюваль, сидить у кутку на підлозі, похнюпивши голову й обхопивши руками коліна.

Освітлення тут надто яскраве, а папір, що покриває оглядовий стіл, подертий і пожмаканий.

Не підводячи погляду, юнка говорить:

— Я вже казала вам, дебілам, що ваш довбаний огляд мені не потрібен. А тепер забирайтеся на хрін.

Вона не в істериці й говорить радше стомлено — суто по справі.

— Без твого дозволу ніхто до тебе не торкнеться, — каже Елла.

Та піднімає голову. У Джесс великі мигдалеподібні очі й симпатичне личко, на якому проступає зацікавлення.

— Ви хто?

— Мене звать Елла, і я психотерапевтка.

Джесс, схоже, потішається:

— І де ж проходять ваші сесії — у стриптиз-клубі?

Гумор — навіть чорний — це добра ознака. Елла інтуїтивно відчуває, що ця дівчина психологічно витривала, а тому, пускаючи повз вуха її шпильку, зауважує:

— Я знаю, що зараз ти хочеш одного-єдиного — побути на самоті. Піти додому й завалитися в ліжку.

— Додому... — насмішкувато повторює дівчина.

І та усвідомлює, що встигла припуститися першої помилки. Адже містер Стедмен казав їй, що Джесс — під опікою.

— Але річ у тім, — провадить далі Елла, — що хай хто напав на тебе й твоїх подруг, а він і досі розгулює на свободі, й ми маємо

подбати, щоб від нього не постраждав ніхто інший. І ти могла бачити дещо таке, що допоможе поліції упіймати...

Джесс щось бурмоче — її голова знов на колінах.

— Що-що? — запитує Елла.

Мовчання.

— Я знаю, як це важко, і...

Джесс різко зводить голову:

— Та звідки ж вам це знати? В книжці прочитали? Чули від домогосподарок, із якими теревенили про їхні почуття? Чи від мажорів, які непокояться, що їх не приймуть у престижний коледж? Дамочко, таких, як ви, я перебачила десятки, і єдина різниця між вами та іншими — ваш прикид, мов у хвойди.

— Ні, Джесс, я таки знаю. Добре знаю.

І дівчина вислуховує її пояснення. Про ту кімнату відпочинку, куди Елла зайшла в новорічний вечір 99-го. Про страшний удар по голові. Про майже цілковитий провал у пам'яті, аж доки її не знайшли в кружалі червоного снігу — надворі, куди вона, отямившись, вибігла. Елла намагається, щоб це лунало, наче запис у медичній карті, але відчуває, як їй на очі набігають сльози. Вона не розповідає, як, опритомнівши, побачила на власних колінах майже відрізану голову Кейті, — немовби подруга приповзла до неї по допомозу й померла. Ну й ще випускає свій повторюваний кошмар, у якому над нею схиляється чиясь постать і, всаджуючи лезо, шепоче: «На добраніч, красуне».

— Вони були мені не подругами, — каже Джесс, щойно Елла доводить розповідь до кінця. — Я ледве їх знала. — Її голос уперше тремтить.

— Ти купувала морозиво?

Дівчина заперечно хитає головою:

— Я просто заходила до туалету. А коли вийшла...

— Ти бачила, хто...

— Ні. Він мене вдарив — таке відчуття, що бейсбольною битою, а потім — все немов у тумані.

Елла силкується не реагувати. Це так знайомо, так жахливо, так... «Припини».

— А коли ти зайшла досередини, відвідувачі в кав'ярні були?

— Ні. Вона вже зачинялася.

Елла ковтає клубок у горлі.

— А надворі коло кав'ярні ніхто не крутився? Ти не зауважила чогось підозрілого?

Джесс знову хитає головою.

— Він тебе торкався?

Їй несила конкретизувати запитання. Елла зчіплює руки за спиною, щоб приховати тремтіння.

— Ні, — відповідає дівчина — яюсь занадто впевнено.

— Але ж ти була непритомна. Це точно? А то...

— Я з чотирнадцяти років живу по притулках і добре знаю, на що схоже відчуття, коли тебе уві сні намагаються мацати.

Кивнувши, Елла знову ковтає.

До пів на сьому ранку Джесс погоджується здати одяг для аналізів (на ДНК та криміналістичні експертизи), а також показатися лікарці — але не лікареві. Ну й залишитися для нагляду через можливий струс мозку.

— Я зайду пізніше й перевірю, як ти тут, — говорить Елла.

Джесс киває.

Елла подумує обняти дівчину, покласти свою руку на її — але вирішує цього не робити. Джессіка Дюваль не така вразлива, як була свого часу вона сама. У неї шок і психотравма, але Еллина інтуїція не підводить: Джесс — витривала. І психотерапевтці чомусь стає соромно за себе.

Вона вже підійшла до дверей, аж раптом дівчина каже таке, що замало не звалює Еллу з ніг:

— Одну річ я таки пам'ятаю.

— Яку?

— Я його не розгледіла, але туманно пригадую, як наді мною схиляється чиясь постать і шепоче на вухо.

Елла відчуває, як лице кидає в жар, а світ перевертається.

— Він сказав: «На добраніч, красуне».

РОЗДІЛ 5

КРІС

Кріс придивляється до чоловіка, що сидить навпроти нього у брудній кімнаті для побачень Юніонської окружної в'язниці. В того зуби, мов у людожера з казки, й він колупає струпи на своїх блідих передпліччях – типовий представник клієнтів Кріса, державного захисника.

Їх беруть переважно за наркотики, і в адвоката вони викликають здебільшого жаль. Найтяжче доводиться біднякам, яких гробуть непропорційно багато. Але не бракує й заможних красунчиків, що згодом перетворюються на рябих і плшивих страховиськ. Щоб роздобути дозу, студенти грабують аптеки, а їхні вбиті горем родини ніяк не можуть збагнути, як же це так – адже не того, мовляв, кола ми люди. Та щоб робити такі висновки, треба спочатку скуштувати метамфітаміну або пережити ейфорію від знеболювальних, які вкрав із материнної аптечки.

Батьки зазвичай звинувачують дилерів, але Кріса не проведе: адже ніхто не робить крайнім продавця лікєро-горілчаної крамниці, якщо чиясь тітонька пішла на зустріч анонімних алкоголіків. Колись і його рідний брат потроху приторговував, хоча мерзотником не був, – їм просто треба було чимось харчуватися.

– Якщо ти згоден пройти курс реабілітації, – говорить клієнтові Кріс, – то я спробую переконати звинувачення обмежитись умовним покаранням.

Цей розумник намагався віддати в заставу сумочку «Луї Віттон» разом із документами пограбованої. Тож заплющити на це очі не міг навіть шельма-лихвар.

— А хто за нього заплатить?

— Можу спробувати залучити тебе до програми, яку фінансує штат.

Клієнт обмірковує пропозицію, вагаючись між життям у зав'язці й короткою відсидкою у в'язниці, де важче дістати туалетний папір, ніж наркотики.

— Мені потрібен справжній адвокат — рішала, а не сраний захисник!

Кріс на таке давно не ображається. Це поширена помилка: мовляв, юрист, якому вистачає клепки працювати за злиденну платню й нуль поваги, — найпевніше, не бозна-який фахівець. Може, й так. Але Кріс почав практикувати всього два роки тому й за цей короткий час уже представляв захист на стількох судах присяжних, скількох більшості приватних адвокатів не побачити за всю свою кар'єру. Громадські захисники — найспритніші, коли йдеться про угоду зі звинуваченням у завідомо програшних справах на кшталт цієї. Вони ж бо знають прокурорів як облуплених: твердолобих варто уникати, м'якотілих можна розжалити, а лінивих — водити за носа.

— Якщо маєш гроші, наймай кого хочеш, — відказує Кріс. — А якщо ні, то безкоштовний тільки я.

Клієнт буравить його зіницями завбільшки як блюдця — хоч і переночував у камері — й говорить:

— Укладай угоду.

Охоронець, повернувшись, виводить отого смиканого, а Кріс хоче поглянути в телефонному органайзері, за який сумний випадок братися далі.

Але від заголовка у стрічці новин його серце на мить завмирає:

*БИБИСТВО НЕПОВНОЛІТНІХ ПРАЦІВНИЦЬ КАВ'ЯРНІ-МОРОЗИВА
В ЛІНДЕНІ. ВИЖИЛА ТІЛЬКИ ОДНА З ПОТЕРПІЛИХ*

Кріс відчуває, як до горла підступає кислота зі шлунку, а в голові туманиться, немов від контактного кайфу після тісного спілкування з клієнтом. Він читає початок замітки:

Лінденська громада шокована жорстоким і резонансним убивством трьох працівниць місцевої молочарні, яке сталося минулої ночі. Як повідомляє поліція, тіла менеджерки вечірньої зміни, 18-річної Бет Енн Г'юз, та двох її неповнолітніх підлеглих були виявлені після опівночі в кав'ярні-морозиві на Елізабет-авеню, 500. Четверта жертва, випадкова відвідувачка, вижила після нападу, була ушпиталена й перебуває в стабільному стані. Цей злочин нагадує масове вбивство, яке сталося новорічного вечора в лінденському відеопрокаті «Блокбастер» п'ятнадцять років тому...

Втупившись незрячими очима у подряпану стільницю, Кріс подумки переноситься в той вечір: він сидить за їхнім не менш подряпаним кухонним столом і дивиться, як його дорослий брат Вінс нашвидкуруч готує із напівфабрикатів такі собі макарони по-флотськи.

— Де ти був? — питає він старшого брата.

Вже майже десята. Вінс щойно заскочив на кухню й брязкає сковорідками, на одній із яких шкварчить брикет фаршу.

Вінс обертається і зводить брову.

Крісові очі спалахують.

— У тебе є дівчина? — питає Кріс.

У свої дванадцять він водночас захоплений і спантеличений протилежною статтю.

Вінс висипає на сковороду порошок-приправу й вермішель:

— Та ще й неабияка.

— А вона сексапільна?

Вінс обертається й сердито дивиться на брата:

— А що я тобі казав про повагу? Ти хочеш стати як він чи як люди?

Кріс часто чує від брата таке зауваження — нагадування, що жоден із них не хоче зробитися як їхній старий, який спершу б'є, а вже потім питає пояснень, який довів їхню матір до втечі з родини.

Кріс супиться. Йому не до вподоби розчаровувати Вінса, сповненого юнацької мудрості, — дарма що той приторговує травичкою.

— Вона... — каже Вінс. — Мені несила цього пояснити. Це немов наші розмови про втечу із цієї клоаки — розумієш, про що я?

Кріс киває. Вінс називає це нірваною — як гурт. Ось чому Вінс так тисне на нього, коли йдеться про відмінні оцінки.

— До речі, що тобі поставили за твір з літератури? — питає Вінс, примружуючи очі.

— Поки не знаю — скажуть після свят, — відповідає Кріс.

— Словом, від неї так і пахне тим новим життям, яке ти матимеш із таким мозком, як у тебе.

— Пахне? — перепитує Кріс, наморщивши обличчя.

— Це просто...

Вхідні двері рвучко відчиняються, і Вінс мерщій викладає своє вариво на тарілку. З пройми віє запахом перегару, і їхній батько, побачивши, що вечеря досі не на столі, похмурніє з лиця. Старий працює біля лінденської стокоочисної станції — на складі індивідуального зберігання. З восьмої до восьмої він на зміні, а потім пиячить у барі, доки не зголодіє, і хоче, щоб удома на нього чекала гаряча вечеря, або дехто отримає ременя. І передноворічний вечір — не виняток.

Гучно шкрябонувши стільцем по репаному лінолеуму, батько сідає до столу. Старший син ставить перед ним тарілку і відходить до раковини, щоб наповнити склянку водою з-під крана — аж раптом Расті жбурляє йому в голову піднесену вечерю. Тарілка, поціливши, падає й розбивається об підлогу, а яловичий фарш із густою підливою забризкують Вінса з голови до ніг — а разом і всю кухню.

Він із шалом в очах обертається — але серйозних ушкоджень на ньому не видно.

— За що...

Але старий уже на ногах і лупить сина кулаком у живіт:

— Пересолив!

Кріс привстає зі стільця, щоб коли не захистити Вінса, то бодай переконатися, що з ним усе гаразд. Але той, хоч і зігнутий навпіл, зводить очі на брата й ледь помітно хитає головою — не треба.

Коли батько, заточуючись, вирушає до себе в спальню, Кріс підбігає до старшого брата:

— Ти в нормі?

Той випростується й, торкнувшись потилиці, вивчає червоно-коричневу суміш у себе на пальцях, а потім невесело усміхається Крісові:

— Я сподівався, що сіль приховає присмак плевка.

Кріс усміхається у відповідь.

Дивлячись у братові очі, Вінс просить:

— Обіцяй мені, що ти не з'їдеш у навчанні, виберешся звідси й ніколи не озиратимешся в минуле. Бо інакше цей сморід пристане до тебе навіки. Обіцяй, що не дозволиш такого.

— Нірвана, — каже Кріс. — Обіцяю.

Тієї ночі його будить тріск деревини. Він чує крики, важкі кроки багатьох людей і думає, що до будинку хтось вламується.

Кріс вибігає зі спальні до Вінсової кімнати, але брата немає.

У вітальні гримить батьків голос:

— Я так і знав, що ти нікчема! Присягаюся, що я шкодюю про той день, коли ти народився!

Зібравшись із духом, Кріс рушає до вітальні. Там повно поліцейських у формі. Двоє стоять перед диваном, на якому, досі щось лепечучи, сидить батько, а один причавлює коліном спину Вінса, що лежить долілиць на підлозі, та грубо надягає на нього кайданки.

Арештованого підводять на ноги. Одне Вінсове око запливло, ледь не заплющившись, а з рота тече кров.

Кріс переляканий і спантелечений. І все це за торгівлю планом?

Копи витягують Вінса надвір, залишаючи після себе вибиті двері й розлюченого такою шкодою батька, який зірве злість на меншому синові...

Звук телефону милостиво повертає Кріса до реальності.

Його набрала місіс Мей — названа мати, яку він досі не називає мамою, проте жінка не заперечує. Кріс думає, чи не перемкнути її вхідний на голосове повідомлення, але вона не має звички дзвонити, коли син на роботі. Може, йдеться про Клінта — названого батька, який останнім часом хворіє?

— Крістофере, любий, як у тебе справи?

— Чудово, місіс Мей. Я, власне, на роботі — у в'язниці. Все гаразд?

— У нас усе добре. Я спекла яблучний пиріг і, знаючи, який ти до них ласий, просто вирішила перевірити, як поживає мій улюбленець.

Склавши два і два, Кріс усвідомлює, чим викликаний цей дзвінок, — пиріг тут ні до чого.

— Не знаю, чи дивився ти новини, — веде далі місіс Мей, і його підозри підтверджуються, — але трапилося...

— У кав'ярні-морозиві? — уточнює Кріс. — Так, я вже знаю. Жах та й годі.

— А, то ти вже знаєш? От і я подумала, що, мабуть, чув, і вирішила пересвідчитися, як ти. Мені здалося, що це могло викликати в тебе неприємні...

— Я в нормі.

Мила місіс Мей, добра душа. Після арешту Вінса один зі слідчих, який вів його справу — тепер він голова окружної прокуратури — допитував Кріса й, здавалося, не так зацікавився, куди міг податися його старший брат-утікач, як звідки у хлопця синці та розбита губа. А невдовзі по тому Кріс опинився у родині місіс Мей та її чоловіка, який насправді був не Клінт, — просто так вони двоє його називають, відколи Кріс угледів подібність між ним і похмурим героєм Клінта Іствуда з вестерна, який вони всі разом дивилися.

— Зі мною справді все гаразд, але дякую за турботу. Як там Клінт? Йому ліпше?

— Ну ти ж його знаєш. Лікар велів не нервувати й відпочивати, тож він буде повітку в саду.

Кріс усміхається:

— Скажіть йому, нехай не перевтомлюється.

— Спробую, любий, — відказує та. — Я розумію, що ти зайнятий, тож не затримуватиму тебе. — Але після паузи перепитує: — Ти певен, що з тобою все гаразд?

— Абсолютно. Побачимся завтра за вечерею.

Ці люди змінили його життя: всиновили, дали нове прізвище, відправили в нову школу, відкрили нові можливості. Тепер він Кріс Форд і має батьків, які завше готові підтримати, вродливу подружку й диплом правника, здобутий у Колумбійському універсі. Найменше, чим він може їм віддячити, — це раз на тиждень зазирати на вечерю — більшого місіс Мей ніколи й не просила.

— Чекаю не дочекаюся, — говорить вона, і дзвінок уривається.

Кріс обводить поглядом безрадїсну кімнату для побачень.

«Ти певен, що з тобою все гаразд?»

Не так уже й певен.